

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 28. APRILA 1939.

ŠTEV. 33.

ENOTNA AKADEMSKA FRONTA

Sredi prejšnjega meseca so objavili slovenski časopisi izjavo akademikov ljubljanske univerze, ki so jo podpisala vsa akademska kulturna društva.

IZJAVA AKADEMSKEGA BLOKA

Ta izjava ugotavlja težke razmere, v katerih se nahajajo mali narodi v sedanjem nevarnem svetovnem položaju. Zaradi teh razmer so se slovenski akademiki združili v enoten naroden akademski blok, da s tem poudarijo svojo narodno in državno zavest. V interesu narodne solidarnosti se vsa podpisana akademska društva odrekajo medsebojnim trenjem. Nato slede podpisi vseh kulturnih društev na ljubljanski univerzi.

TEŽKI ČASI

V časih, v kakršnih živimo danes, se malim narodom res ne odpira brezskrbna bodočnost, ko se morajo vsak dan spraševati, kdaj jih utegnejo poceptati velike sile v svoji divji medsebojni borbi.

V takih razmerah so veliki medsebojni prepiri in razdori eden najnevarnejših sovražnikov narodnega obstoja; narod more rešiti samo velika narodna sloga, v kateri ni izdajalca. Ta pravilna misel je vodila tudi akademike, ko so sestavljali proglas akademikov Aleksandrove univerze.

KONCENTRACIJA NARODNIH SIL

Tudi pri drugih narodih opazujemo v času nevarnosti koncentracijo narodnih sil. Iz dna narodne duše prihaja spontano spoznanje, da mora narodno vodstvo razpolagati z vsemi silami naroda. To spoznanje ni porojeno iz strankarsko političnih ali katerih koli drugih sebičnih razlogov. Ljubezen do naroda in države, ki sta ogrožena, vse združuje in urejuje. Ta ljubezen je velika dovolj, da pozablja preteklost, odpušča napake, se žrtvuje in podreja.

ČUDNA KONCENTRACIJA

Čudna pa bi bila ta ljubezen, če išče le potov, kako bi narodu in državi v takih težkih razmerah vsilila svoje vodstvo in skušala namesto volje naroda uveljaviti voljo majhnih drobcev naroda.

Upravičeno dvomimo v odkritosrčnost takih prizadevanj in narod sam se mora, če sploh kaj da na svoje dostojanstvo, vprašati, kakšno pooblastilo ima, kaj takšni ljudje, da mu mimo njega in proti njegovim

volji vsiljujejo svoje vodstvo in izrekajo nad njegovimi odločitvami svoje sodbe in obsodbe.

TAKOJ SO ZAČELI S »TRENJI«

Žal je videti, da tudi pri nas nekaterim manjka tiste plemenitosti in tistih širokih pogledov, katerih je v takšni enotni narodni fronti treba imeti.

Ze takoj na ustanovnem zborovanju tega bloka so v uradni govoru padle pikre besede na katoliške prelate in ustanove. Že to je nekako nakazalo, koliko je resno jemati liberalne obljube o tem, da se bodo nehala »trenja«.

Kako so mogli katoliški akademiki to dopustiti?

NAPAD V TISKU

»Jutro« z dne 29. III. 1939 je objavilo poročilo o občnem zboru jugoslovanskega naprednega akademskega društva Jugoslavije. Temu pisanju se prav nič ne pozna, da so se tudi napredni akademiki s pogodbo slovesno obvezali, da se odrekajo medsebojnim trenjem. V »Jutrovem« poročilu, ki je narajeno po poročilu na občnem zboru Jugoslavije, je nesramen napad na bivši odbor Akademске akcije, o katerem je znano, da je bil v rokah katoliških akademikov.

Ali se to pravi prenehati s trenji in besedo držati?

V istem »Jutrovem« poročilu je stalo o enotni akademski fronti še tole: »Najvažnejši uspeh (namreč 'Jugoslavije') pa je bil brez dvoma 'Narodni akademski blok', katerega je vsa javnost toplo pozdravila in s katerim upamo, da se pričinja nova doba na ljubljanski univerzi.«

ZA KAJ JIM PRAV ZA PRAV GRE?

Vprašamo: Ali gre tu za blagor celega naroda ali pa za sebične koristi ene akademske skupine?

Mar mislijo, da bo doba enotne fronte na univerzi tista zlata doba, ko bodo lahko nemoteno pljuvali na vse strani in »trenja« sami nadaljevali, drugim pa s »Proglasom akademikov Aleksandrove univerze« mašili usta?

Še večja zmeta pa je up, ki ga mogoče kdo goji, da bi se ustvarila taka enotna fronta iz vseh organizacij tudi na srednjih šolah. Brez ovinkov pove-mo, da na to ne pristanemo. Vsak tak korak se pri

nas, kakor skušnaja kaže, politično zlorablja. Za to, da bi vlačili naše srednješolske organizacije v politiko, pa nimamo volje.

RIBARJENJE V KALNEM

Odkrito povedano: zdi se nam, da voda ni več čista in da meče nekdo vanjo pesti blata. Naše mnenje je to, da z vsakim spopodbnikom ni mogoče delati. Samobitnost slovenskega naroda je velika vrednota. Kdor pa hoče ohraniti to slovensko narodno samobitnost, mora vedeti, da mora narodu ohraniti katoliški svetovni nazor. Sedanja enotna fronta pa kaže sumljive znake sebičnosti.

NARODNE FRAZE NAS NE BODO REŠILE

Površne naprednjaške fraze niso rešile češkega naroda in tudi ne bodo rešile slovenskega. Če človek misli na to in na neokusne pojave okrog te združene fronte, se mu zdi, da bo treba povedati o vsej zadevi še kako glasno in odločno besedo.

NOVA »NAŠA POT«: DR. ALOJZIJ ODAR:

CERKVENE DOLOČBE O TISKU

Prvi zvezek: Pomen in zgodovina.

Praden je izšla »Naša pot«, se je pri nas menda vsak sramoval pisati o indeksu, cenzuri, o nemoralnem leposlovju. Govorilo in pisalo se je na široko o smešno brezpomembnih rečeh, o tako življenjskem vprašanju, kot je načelno vprašanje o dovoljenosti in škodljivosti tiska, pa je pod terorjem liberalnega larpurlartizma vladal skoraj popoln molk. Katoliški inteligent in študent sta se katoliškega indeksa in cerkvenih določb o tisku sramovala.

Danes je v tem pogledu marsikaj drugače. Katoliški študenje govori o indeksu ponosno in brez zadrege. To pa je sad načelnega razčiščevanja, ki ga je prinesla »Naša pot« s svojimi pogumnimi razpravami.

IZ KRATKE RAZPRAVE — TRIJE NOVI ZVEZKI »NAŠE POTI«

Decembra 1938. je drugi zvezek »Naše poti« izšel v drugi izdaji, toda brez dr. Odarjeve razprave »Cerkvev in čtivo«.

Namesto petnajstih strani te razprave pa pridejo zdaj številke XVIII., XIX. in XX. V začetku aprila je izšel XVIII. zvezek »Naše poti«. Profesor dr. Odar je snov svoje prejšnje razprave čisto na novo obdelal in razširil, tako da bomo dobili s tem v slovenskem jeziku knjigo, ki izčrpno in jasno obravnava vse važne cerkvene določbe o tisku.

JASNI POJMI

Knjiga je napisana, kot vse, kar je doslej napisal profesor Odar, jasno, trezno in brez pretiravanja. Vse trditve so dokazane z odloki papežev, koncilov in rimskih kongregacij.

Takoj začetne strani neizprosno in s popolno jasnostjo dokažejo, da Cerkev sme in mora skrbeti tudi za tisk in čtivo.

Naravnost neobhodno potrebno pa je navodilo na str. 19., po kate-

rem presodiš, ali smeš določeno knjigo čitati ali ne. To je točka, o kateri mora biti vsak katoliški študent na jasnem.

KULTURNO ZGODOVINSKA RAZPRAVA O CERKVENI PREPOVEDI

Zelo zanimiv je drugi del tega zvezka, ki govori o zgodovini cer-

BREZ PODREDITVE NARAVNEMU VODSTVU NARODA NI RESNE SLOGE

Da, hočemo, da pokaže narod v svojih težkih dneh enotno voljo in iz ljubezni do svojih najvišjih idealov porojeno enotno hotenje. V takih časih narod more in mora z vso pravico zahtevati, da se poedinci in organizacije podrede njegovemu zakonitemu in po veliki večini naroda nesporno priznanemu vodstvu.

Lep zgled je pokazal poljski voditelj opozicije Witoš, ki je živel mnogo let v zamejstvu. Ni okleval, ni se skliceval na razloge dosedanega mišljenja in nehanja, marveč se je brez pomislekov dal na razpolago sedanji vladi, ker je uvidel, da je poljska republika v nevarnosti. To je prava, plemenita domovinska ljubezen!

In pri nas?

kvne prepovedi knjig. V tem delu da pisatelj lep pregled o zgodovini cerkvene zakonodaje, ki se tiče tiska. Ta kulturno zgodovinska razprava je pisana zelo objektivno, kar dokazujejo številni citati iz papeških konstitucij in odlukov kongregacij. Poznanje zgodovinskega razvoja cerkvene prepovedi knjig spada k splošni izobrazbi in je zato dr. Odarjeva knjiga za študenta kot nalašč.

KARDINAL GIBBONS:

O OVIRAH PRI ŠTUDIJU

Kardinal Manning je bil najbolj suh prelat, kar sem jih kdaj videl. Bledi obraz mu je bil skoro prosojen! Zaradi slabe prebave je užival najpriprostejšo hrano in še te samo prav malo. Kadar je moral jesti izven doma, si je privoščil le prepečenec in kozarec vode; vina si ni dovolil tudi v največji potrebi ne. In vendar je bil neutrudljiv delavec in velik znanstvenik. Še na potovanju je bral in celo pisal: »Ko sem bil na potu več dni brez dela in knjig,« pravi o svojem delu Religio viatoris, »sem se spomnil, da je ta čas kakor nalašč, da lahko spravim na papir z nekaj besedami nagibe za svojo vero.« Mala knjižica je ostala nespremenjena, kakršna je prišla izpod njegovega peresa, in je močan dokaz, kako je bil navajen vsako uro porabiti za študij in za pisanje tudi takrat, ko bi se drugi ravno zaradi okoliščin čutili upravičene, da mirujejo.

Na vatikanskem cerkvenem zboru mu je rekel baltimorski nadškof Spalding: »Ne razumem, kako morete tako trdo delati, saj nič ne jeste, ne pijete in ne spite!«

Pa tudi zadnji imenovani cerkveni knez je bil ne le dober misijonski duhovnik, ampak tudi marljiv učenjak in plodovit pisatelj, nikdar utrujen, če je bilo kje treba pridigovati ali predavati. Za noben primer ne vem, da bi se ne odzval povabilu za pridigarja, še v času počitnic ne, čeprav jih je bil tako potreben. Kjer koli se je mudil, povsod so ga želeli poslušati vsi, tudi drugoverci. Ne smemo pozabiti, da je ta mož pri vsej svoji delavnosti zadnjih 25 let mnogo trpel zaradi hudih bronhialnih in želodčnih bolečin.

Sv. Karel Boromejski je izboljšal svoj pomanjkljivi govor z vztrajno napeto borbo. Le s ponovnimi disputacijami in govori je ukrotil svojo preveliko boječnost za pridige.

Zaradi jecljanja so Johna Philpota Currana imenovali soščolci navadno le »jecljajočega Janezka«. To napako je premagal s tem, da je vsak dan glasno z zanosom razložno bral daljše odstavke iz del najboljših angleških avtorjev. Svoj nerodni nastop je izboljšal s tem, da se je vsakega govora učil pred ogledalom.

Politični katolicizem

PRVI POMEN:

ZLORABA CERKVENE AVTORITETE V POLIT. NAMENE

Poskusimo natančneje določiti pomen tega izraza.

»Politični katolicizem« bi bil prvič, če bi kak katoličan skušal izkoristiti Cerkev, njeno avtoriteto in vpliv na vest vernikov ne v verske, ampak politične namene. Cerkev ima svoje poslanstvo, ki jo dviga nad vse politične stranke, rešiti mora vse s Kristusovo krvjo odrešene duše. Kdor koli bi jo skušal odvrniti od tega zato, da bi imel kaj koristiti sam ali njegova stranka, ta bi vero prodajal politiki.

DRUGI POMEN:

UDELEŽBA VERNIKOV V POLITIKI

Politični katolicizem bi drugič bil, če hoče katoličan hkrati služiti Bogu in domovini tako, da se udeležuje političnega življenja. V Belgiji in na Holandskem so katoliške stranke, ki njih člani vestno varujejo in branjajo v parlamentu versko svobodo. Druge pa katoličani vstopajo v različne stranke.

Očitno je, da nihče ne more katoličanom nič očitati, če se udeležujejo javnega življenja, dokler je to delo v skladu z božjimi in državnimi zakoni. Zelo krivično bi bilo, če bi kdo od njih zahteval, naj postanejo državljani drugega razreda. Bila bi tudi čudna ljubezen do domovine, če katoličanom samo zaradi vere ne bi bilo dovoljeno politično delo, ko so vendar ponekod celo v večini.

To sodelovanje ima seveda svoje težave. Zato Cerkev želi, da se s politikom bavijo laiki, kjer je to mogoče.

TRETI POMEN:

ZAHTEVA NRAVNOSTI V JAVNEM ŽIVLJENJU

Izraz »politični katolicizem« pa ima danes čisto drugačen pomen. Nasprotniki namreč zahtevajo, naj se duhovnik omeji na delo v cerkvi in morda še v zakristiji. Dele naj zakramente, vodijo procesije in opravljajo sv. obrede. Vernikom pa naj zabičavajo, naj se pokoravajo vsem postavam, čeprav nasprotujejo najsvetejšim pravicam vesti.

KAJ TOREJ DUHOVNIKU PREPOVEDUJEJO

Odpovedo naj se poslanstvu, ki jim ga je zaupal Kristus: da oznanjajo blagovest, zahtevajo, da se spoštuje nrvnost in resnica in vernike organizirajo v KA. Če samo za ped prestopijo cerkveni prag, če v Kristusovem imenu zahtevajo pravico do vzgoje vernikov in pridejo zato v nujno nasprotje s tistimi, ki si Cerkev in njeno poslanstvo po svoje zamišljajo, jih takoj obdolže »političnega katolicizma«.

CERKEV SE SVOJI NALOGI NE MORE ODREČI

Cerkev, ki varuje božjo resnico, se svoji nalogi ne more odreči. Mora oznanjati pravice in dolžnosti, ki jih ima človek do sebe, do bližnjega, do države in družbe. Tudi v javno življenje Cerkev sme posegati, v kolikor ima opraviti z nrvnostjo.

STARE ZAHTEVE LIBERALIZMA

Kdor bi to zanikal, bi padel v liberalizem prejšnjega stoletja. Tedaž so sovražniki Cerkve zahtevali popolno ločitev Cerkve od države, in sicer takole: država naj ima monopol nad javnim življenjem, šolo in vzgojo, katoličani naj se pa zaklenejo v cerkve.

KAM TO MERI

Medtem bi pa »napredni« so-dravljani t. j. brezverci in borbeni brezbožniki po mili volji spreminjali postave in ljudstvo polagoma vodili v odpad in brezverstvo. Tako je zahtevala v 19. st. liberalna Evropa, to so hoteli od ruske duhovščine. Ali katoliški duhovniki so rajši izbrali kaznilnice kot tako politično suženjstvo.

PREDRZNOST SLABIH KATOLIČANOV

Katoličani, ki so v očitnem nasprotju s škofi svoje dežele in skušajo ustvariti nasprotje med

njimi, ki premalo spoštujejo in ubogajo papeža, se lahko še tako proglašajo za »goreče« in »dobre« katoličane, vendar ne izpolnjujejo svoje osnovne dolžnosti, ker ne poslušajo tistih, ki jih je Kristus postavil na čelo Cerkvi.

Nekateri nepoklicani bi radi veljali za »cerkvene učeničke« in ukazovali kardinalom in papežu včasih že nesramno, kaj naj delajo in kako naj vodijo Cerkev. Ti se vedno pripravljajo s katoliškimi listi, ki ne trobijo v njihov rog, in hočejo z viška določevati, kakšno nalogo ima Cerkev.

TRDNOST DOBRIH KATOLIČANOV

Neodločne in omahljive ti lahko zmedejo. Ne bodo pa omajali odločnih katoličanov, ki so se pri krščanskem nauku naučili: »Kdor vas posluša, mene posluša in kdor vas zaničuje, mene zaničuje.«

ZAKAJ JE MORAL KRISTUS UMRETI

Končno pogledjmo, zakaj je moral Jezus umreti!

1. Oznanjal je pokorščino cesarju, mu bil sam pokoren, plačeval davek in bil miroljuben državljan.

2. Učil je pokorščino do pismarjev in farizejev, kot je učila Mojzesova postava, ni pa odobraval njihovih političnih teženj. Z božjo oblastjo je obnovil božjo zavezo, ki so jo oni izpačili. Oznanjal je božje kraljestvo.

3. Ker je oznanjal nadzemsko božje kraljestvo, ki sega čez vse meje in objema vse rase; ker je svojim zapovedal, naj dajo cesarju, kar je cesarjevega, naj bodo ponižni in miroljubni državljani: —

4. so ga obtožili političnega zločina, češ, da je hujskal ljudstvo in branil cesarju davek plačevati.

Po dandanašnjem naziranju — komunističnem in nacističnem — je Jezus Kristus prvi uganjal »politični katolicizem«.

In zato so ga križali.

(Lettres de Rome.)

V kratkem izide

DR. A. ODAR

CERKVENE DOLOČBE O TISKU

ZVEZEK DRUGI

DANAŠNJA ZAKONODAJA

N. P. XIX.

Cene 7.-, 10.-, 14.- din

Tom Playfair

Na praznik svetega Jožefa je šestnajst tovarišev prvič pokleknilo k obhajilni mizi. Tom je ginil v žalosti. Dve debeli solzi sta mu pritekli po licih. Od tega dne je bil bolj miren.

Medtem pa učenje ni počivalo. Ko je prišel konec leta, je bilo njegovo spričevalo eno izmed najboljših: od sto dosegljivih točk jih je dobil osem in osemdeset.

ŠESTNAJSTO POGAVJE ČUDNA ZGODBA

Gospod Playfair je bil naravnost očaran nad šolskim uspehom svojega sina. To mu je izpričal v tako nepričakovanih besedah, da je Tom zardel notri do očesne beline.

»Papa, in moje prvo obhajilo?«

»Prejmi ga, kadar ti bo dovolil pater rektor. Bil sem strog v tem primeru, pa mislim, da ti je to dobro storilo.«

In resnično je bil Tomov napredek kar viden, čeprav je treba resnici na ljubo povedati, da njegovo počitniško življenje ni bilo vedno vzor molččnosti in miru.

Ko se je vrnil v zavod, je imel s patrom rektorjem dolg razgovor, kjer se je sklenilo, da bo pristopil k prvemu obhajilu na božični dan. Dobri pater je hotel biti sam njegov učitelj.

Božični dan je zato postal središče vseh misli našega junaka. Mesec september je hitro minil. Ob koncu meseca je Tom pridobil novega prijatelja.

Nekega večera sta se Tom in Harry sprehajala po igrišču. Njunjo pozornost so vzbudile sledeče besede:

»Po domu se mu toži.«

»Mame se mu hoče!«

»Ubogi otročiček, dajte mu brz punčko s pisanim krilcem in čipkami.«

Tako in podobno so obdelovali Pitch in nekateri drugi tovariši boječega novinca, okrog katerega se je zbrala gruča gojencev.

Še Tom je pristopil.

»Kaj ti je?« vpraša neznanca.

»Mamo bi rad, morda bi bil ti dober za to?«

»Vi ste podleži!« zavpije Tom ogorčeno.

»Le mirno, skrbi rajši za svoje stvari!« pravi Pitch.

»Ti pa za svoje! Pridi mali, se greva skupaj igrat. Na bonbon!«

Novi prijatelj ni ničesar odgovoril, toda njegove oči so izražale veliko hvaležnost. James Aldine je bil miren deček. Njegov pogled, skrit pod gostimi obrvmi, je vedno izražal plašnost in nek poseben strah. Tom je bil sprva nad tem presenečen. Dečkov značaj je vzbudil njegovo radovednost in simpatijo. In ker je često mislil kar na glas, je kmalu razodel prijatelju to, kar se mu je zdelo zagonetno na njegovi osebi.

Bil je drugi teden v oktobru, prešlo je torej petnajst dni od prvega srečanja, kar je več ko dovolj, da se ustvari pravo prijateljstvo.

Tom in James sta bila sama na preriji, kake tri kilometre od zavoda.

»Zakaj si torej tako preplašen?« vpraša Tom.

»Ali se zdim preplašen?«

»Kakor če bi te podilo tri in trideset hudičev.«

Jimmy se je stresel in prebledel.

»Povej no, James, kaj je prav za prav na vsej stvari.«

»Oh, Tom!« je zašepetal Jimmy ter ves v solzah razkril svoj strah, ki ga je tako dolgo skrival, »bojim se, da me bo umoril.«

»Kaj?«

»Le poslušaj. Ti veš, kje sem jaz doma, na velikem posestvu ob vznožju gora, kakih sto kilometrov od tukaj. Lansko leto se je v našem kraju naselil neki tujec, po imenu Hartnett. Bil je črn, umazan in čokat. Živel je kak kilometer daleč od nas. Nikoli ga niso videli, da bi s kom govoril. Nekega večera, bilo je dva tedna pred pričetkom šolskega leta, sem šel mimo njegove hiše ter slišal hrup, pridušeno vpitje, nato veliko ropotanje z nogami in s stoli kakor v kakem pretepu. Nato se je slišal revolverski strel, na kar je postalo vse tiho. Čeprav sem se zelo bal, sem vendar splezal do okna. Oh, Tom, in kaj sem videl? Na tleh je ležal mož v mlaki krvi, nad njim pa se je sklanjal Hartnett, ki je imel divji izraz. Od strahu sem postal kar negiben, obraz sem tiščal na šipo. Ne vem, zakaj se nisem mogel premakniti. Nenadoma sem začutil, da mi je srce nehalo biti: Hartnettove oči so se srečale z mojimi. Najprej je prebledel. Nato je strahovito zaklel ter se zagnal proti vratom. Tedaj sem se zopet zavedel, pričel sem teči, Hartnett pa za mano. Slišal sem, kako hrope za menoj. To je bila strahotna tekma! Nikoli ne bi rad več doživel takega strahu, rajši umrjem. Tekel sem, toda čutil sem, da me dohaja. Molil sem, kakor še nikoli v svojem življenju.

(Dalje prih.)

ADMIRAL POSTAL PUŠČAVNIK

Francoski pisatelj Schneider je nedavno obiskal južne kraje Tunisa in javnosti odkril skrito življenje nenavadnega puščavnika. Pred trinajstimi leti je zapustil službo francoski admiral Malcor. Stopil je v samostan, dovršil bogoslovje in bil posvečen v mašnika. Nato je odšel v puščavo, toda niti sorodniki niti znanci niso zagotovo vedeli, kje prebiva. Sedaj pa ga je obiskal Schneider. Srečanje je bilo zelo ganljivo. Arabci so obiskovalca privedli do skromnega bivališča bivšega francoskega admirala, ki je danes postal duhovno žarišče za sinove puščave. Admiral živi v družbi treh bratov, z njimi obdeluje zemljo in oznanja krščanstvo. Oči se mu iskre v nenavadnem sijaju, na obrazu pa se mu zrcali globok mir. Vsako jutro zajaha konja, da v puščavi oznanja Kristusov nauk, nauk resnice, miru in ljubezni.

Z ODRA V SAMOSTAN

Pred leti je bilo v Franciji veliko govorjenja, ko je slavna igralka Eva Lavallière zapustila oder, slavo in sijajno bodočnost, ki jo je še čakala. V zadnjih desetih letih so spet tri igralko šle po isti poti: Yvonne Hautine, članica Comédie Française, Suzana Delorme in Marija Wendling.

Če kje drugje mlad človek, ki ima lepo službo in se mu obeta krasna prihodnost, vse zapusti in gre v samostan, časopisje na dolgo in široko o tem redkem dogodku razpisuje. Katoličani smo pa že tako navajeni na take dogodke, da jih v resnici premalo vpoštevamo. Ali se ne kaže ravno v takih primerih vedno sodobna, vse premagljiva moč evangelijskega?

TISKARSKI SKRAT

nam jo je neprijetno zagodel v dolgem Eisensteinovem citatu na strani 126 (desno spodaj).

V naslovu mora biti klicaj in ne vprašaj (treba!).

Dve vrstici dalje mora biti na koncu: besedo in ne: usodo.

V drugi vrstici citata popravi: imate še mesto: še imate.

V osmi vrstici citata popravi: motive mesto: molitve.

Zadnji dve debelo tiskani vrstici pa sploh ne spadata k Eisensteinovemu citatu, ampak sta poseben citat — Pascalov; nad njima je izpadla črta, ki jo izvoli vrčtati, da te pozneje kdaj ne bo spet motilo.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).